

# El Triangle Carlí

Seleccions de la  
Comarca Carlina  
Pro Fides  
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

## BARALLES domèstiques

**L**a premsa liberal ha ressenyat en els últims temps les baralles contínues al PSOE i CDC entre els segundons, darrera dels cabdills. Que si Guerra, que si Roca, que si Leguina, que si Collell. Els dos partits que governen a Madrid i Barcelona tenen internament un funcionament semblant i tal com ha de ser. N'hi ha un que mana i disposa de manera absoluta sobre tota la resta de partit i la participació dels altres en aquest poder s'amida pel grau de fidelitat i obediència.

Els partits tenen els seus senyors naturals, i reproduïen el que havia estat la família romana, en què el patriarca manava i a la vegada protegia tots els qui portaven el seu nom, les seves sigles. La família romana restava constituïda pels familiars sanguinis i tots aquells qui es sotmetien al Pater familiae i es feien adoptar per ell.

Alegra el nostre cor carlí, veure com la realitat profunda es manifesta per davant de les aparences de socialismes antinatural i liberalismes "passés". Al PSOE uns declaren la seva fidelitat en nom de l'hereu "Guerra" i volen fer fora els qui no l'accepten. A CDC la discussió és per saber qui serà l'hereu, i tindrà tota l'herència i el patrimoni. En aquesta discussió obliden, però, que només el designat directament pel Pater familiae té el dret de succeir-lo i que l'autoritat només es pot imposar en nom del patriarca, no de uns futuribles i dubtosos successors.

Repetim que ens alegrem que les dues famílies que manen hagin abandonat clarament aquella ficció enganya-pobres-d'esperit que el seu representant s'ha d'elegir entre tots, que tots tenen el mateix dret i les possibilitats d'ésser elegits. Cal esperar que el més conservador de tots els partits, PP, n'aprengui d'una vegada i el Pater familiae natural, el Senyor Fraga, deixi de fer ximpleries deixant manar els possibles hereus.

## Setè consell als maragalls

**M**entres a l'estiu i el maragall practica preferentment el suquet de peix a la costa; cara a l'hivern li encanten la recreació dels rituals de la matança del porc i la cabritada, la calçotada i en general qualsevol tipus d'activitat impròpia i irrealitzable a la ciutat encara que tampoc no sigui típica del lloc on es celebra.

Aquestes cerimònies tenen en comú que el maragall apareix com a celebrant-director de la funció però la feina la fan els altres. El maragall l'est sap que el millor és passar l'encarrec al professional i deixar que aquest ho faci com vulgui, sigui un mata-porcs, sigui un suquet, sigui una calçotada. Encara que no ho sembli, el natural encarregat de fer la feina dura i bruta considera un honor haver de treballar pel maragall en un cap de setmana, aguantar-lo a ell i tots els seus compromisos de ciutat.

Eviteu donar-li copets a l'esquena mentre el tracteu de vós i el molesteu al mig de la feina. L'efecte més probable és que us consideri un cretí i us dobli la factura.

El maragall és una font d'ingressos per a l'indígena, però aquest no es ven, ni ell ni el seu treball. Considera que li paguen per fer una representació en què els papers són molt ben delimitats. Com a la comèdia italiana fa el paper de criat o de minyona, que aparentment rep tots els cops i suporta totes les desgràcies, però de fet és el qui marca la pauta i protegeix el seu "senyor". L'indígena té el seu paper pament i li agrada representar-lo. Això li permet estudiar de prop el maragall en un entorn exòtic -els seus amics de ciutat- i li dona tema per a converses, comparacions i rialles a dojo.

Si no accepteu les normes de comportament podreu notar com de cop i volta la vida rural deixa d'ésser agradable ja que tota aquella quantitat de petits inconvenients i molèsties que no us arribaven, gràcies a la protecció que teníeu dels indígenes, es manifesten amb tota la seva cruïda i vosaltres no ens en sabreu sortir.

No us passeu fent el Senyor/a.

## Els diàlegs de Mossèn Torrabadella

**L**'intel·lectual pro-carlí Magí Ferrer i Pons, frare de l'orde de la Mercè, visità en Bartomeu Torrabadella i Badia a la Universitat de Cervera. El mercedari, durant la conversa insistí en els seus arguments austriacistes, que desagradaren al catedràtic borbònicista.

-Crec que caldria persuadir S.M. Don Carles de la conveniència de retornar al Principat els furs i les llibertats que li foren arrabassats per Felip V.

-Quina bajanada heu dit ara! Com voleu que el Legítim Pretendent revocui els decrets de Nova Planta que dictà el seu besavi, com a sublim acte d'inici d'una nova política substitutòria de la decadència de la casa d'Habsburg?

-Mossèn Torrabadella, cal tornar les constitucions que se suprimiren als pobles d'Espanya per tal que la nostra molt noble causa arrelés entre les classes populars i, amb el seu suport, el Pretendent, Carles Maria Isidre de Borbó, pugui cenyir la corona que li correspon.

-Sí, nosaltres defensem la legitimitat de l'autèntic monarca. Però recuperar el tron no s'ha de fer a qualsevol preu, cal no oblidar les sagrades premisses de la nostra lluita: Déu, Pàtria, Rei. Penseu que som el baluard de l'absolutisme davant la folia liberal i dissoluta. El sol fet d'aconseguir el suport del populatxo no és motiu per retornar el país en una situació superada.

-No es tracta de circumstàncies resoltes. Nosaltres lluitem per l'absolutisme del nostre monarca, no pas per mantenir el centralisme. Són els isabelins els qui necessiten consolidar-lo. Per contra, la nostra Graciosa Majestat pot ésser generós amb els pobles, perquè el seu dret emana directament de Déu i no pas del control dels estaments de poder.

-Tots els vostres raonaments són inconsistents. El que vós denomineu privilegis de Catalunya no són més que les lleis que uns reis amb poders absoluts imposaren als seus súbdits. Els successors d'aquells sobirans han anat modificant els preceptes dels seus antecessors. Per què al poble pla han d'ésser més apreciats els d'uns monarques que els dels altres, si l'objecte de les regles els preserva les seves prerrogatives i les de la cort? Et pot comprendre que els súbdits d'aquest reialme tinguin consideració a la Pepa, perquè és pensada per a ells. La Constitució de Cadis sí que els concedeix exempcions. Els ciutadans francesos, per mitjà de la Revolució participaren en un projecte comú i per això el defensaren a ultrança. ¿Quin català francès negarà la seva pàtria a favor de la nació catalana, producció de sobirans, autoritats i despotes que imposaren la seva voluntat tirànicament, opressivament i fins i tot brutalment als seus vassalls?

-Precisament els cristins són uniformistes i neguen les qualitats immutables diferenciadores de les nacions de l'Estat espanyol. Cal que nosaltres no caiguem en el mateix error.

-Sabeu què us dic? Que tot això que em dieu no són més que les cabòries de burgesos amb apetències nobiliàries.

El col·lega de la veritat

## Llengua Legítima

Mil anys valents com braus, del cim de llurs palaus,  
en les guerres i paus, han batallat els nobles,  
ensenyant als esclaus i als brètols de llurs pobles,  
al fons de llurs cataus, la llengua de sons suaus.

Mil anys desvirgant traus, en les treves i paus,  
els membres fotent claus d'inspiració divina,  
inseminant per graus la llengua llemosina,  
llet i sang de tons blaus pel món en grans allaus.

En llemosí sonà lo meu primer vagit  
quan, repapiejant, en Fabra dividia  
Països Llemosins segons l'ortografia  
e destriava mots segons lo gust del dit.

Malèfic enginyer, que vas fer un embolic.  
Corrupte liberal que, sense poesia,  
desferes trobadors e, amb ells, la Pàtria mia  
e ara et maleïm tots, a Olot, a Berga e Vic.

Buenaventura Carolus d'Aribó